

Το ιδανικό σχολείο

Οι αχτίδες του ήλιου μπήκαν άτακτα στο δωμάτιο από το μισάνοιχτο παράθυρο. Ο ουρανός δεν είχε ούτε ένα τόσο δα συννεφάκι. Τα πουλιά κελαηδούσαν σαν να ήθελαν να μου πουν καλημέρα. Θα μπορούσε κανείς να πει πως ήταν το τέλειο πρωινό , όμως ας μην ξεχνάμε μια λεπτομέρεια... Ήταν Δευτέρα. Κι αν είσαι παιδί αυτό σημαίνει πως έχεις σχολείο...

Σήκωσα τη βαριά τσάντα μου και άρχισα να κατευθύνομαι στο σχολείο. Τα φιλαράκια μου μένουν στην ίδια με εμένα γειτονιά και έτσι η διαδρομή γέμισε γέλια και πειράγματα.

Όταν όμως φτάσαμε, κάτι παράξενο συνέβη. Το σχολείο είχε εξαφανιστεί και στη θέση του ένα όμορφο κτήριο, γεμάτο σχέδια και φρεσκοβαμμένους τοίχους. Κοιτούσαμε όλοι έκπληκτοι, μέχρι που μία δασκάλα που χαμογελούσε πλατιά μας είπε να ξεκινήσουμε το μάθημα. Οι τάξεις , ευρύχωρες και φωτεινές, τα περβάζια γεμάτα λουλούδια και οι τοίχοι ήταν στολισμένοι με παιδικές ζωγραφιές...

Μπορούσαμε να καθίσουμε όπουδήποτε. Οι δάσκαλοι, πολύ συνεργάσιμοι και μας δίδασκαν με διαφορετικούς τρόπους την ύλη. Στην ιστορία, μας είπαν για τον Κολοκοτρώνη και τα έργα του με ένα τραγουδάκι ραπ , ενώ είδαμε μία ταινία για να κατανοήσουμε καλύτερα τη γεωγραφία. Ακούστε και αυτό: δε θα χρειαζόταν να φέρνουμε τα βιβλία στο σχολείο. Τέρμα οι βαριές τσάντες. Θα φέρναμε μόνο ένα τετράδιο και τα βιβλία θα μας τα έδιναν οι δάσκαλοι μόνο στις διδακτικές ώρες.

Στο διάλειμμα κανένα παιδί δεν έμενε μόνο. Αγόρια, κορίτσια, από κάθε τάξη όλα διαφορετικά έπαιζαν ευτυχισμένα. Ήταν...σαν το σχολείο να είχε γίνει ένα σπίτι φιλόξενο...

Την τελευταία ώρα ένας καθηγητής μας συγκέντρωσε στην αυλή και είπε

-Παιδιά, είμαι ο κύριος Ταδόπουλος και μαζί θα κάνουμε Π.Δ.

-Τι είναι αυτό;

-Σημαίνει Περιβαλλοντικές Δραστηριότητες. Θα μιλήσουμε για το περιβάλλον και θα κάνουμε πειράματα και δραστηριότητες για να ενεργοποιηθούμε στην διάσωση του πλανήτη.

Να και ένα ενδιαφέρον μάθημα. Ένα μάθημα που θα έχουμε κάθε μέρα αλλά θα ανυπομονούμε να παρακολουθήσουμε! Όλα αυτά θα μπορούσαν να εξηγηθούν μόνο στα όρια της επιστημονικής φαντασίας!

Την ώρα που ο Βασίλης έλεγε ένα ανέκδοτο για τα λεωφορεία , άκουσα έναν παράξενο και πολύ ενοχλητικό θόρυβο. Και ναι... ήταν το ξυπνητήρι...

-Σήκω Αθανασία! Τι όνειρο έβλεπες; Μέχρι και τα αυτιά σου χαμογελούσαν!

Κανόνας προς όλες τις μαμάδες: όταν βλέπετε το παιδί σας να χαμογελάει ενώ κοιμάται, μην το ξυπνάτε!

-Μαμά γιατί με ξύπνησες; Ονειρευόμουν το ιδανικό σχολείο...

Το παλιό, πέτρινο κτήριο που έγραφε Γυμνάσιο, μας περίμενε... Όλα ήταν φυσιολογικά...

Την περιπέτειά μου, τη μοιράστηκα με όλους. Ξέρω πως το ιδανικό σχολείο είναι κάτι το ακατόρθωτο. Όμως τα ακατόρθωτα συμβαίνουν παντού. Ακόμη και στην πιο ξεχασμένη φτωχογειτονιά...